

РЕШЕНИЕ

№ 2122

гр. София, 31.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 08.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **224** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал.2 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по повод жалба вх. № 47 168 от 29.12.2022 г. и вх. № 944 от 10.01.2023 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от А. В. Т., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 6 и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, офис 33 срещу Решение № ПИ – 462 от 20.12.2022 г. на директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение като неоснователна жалба с вх. № 94 – А – 995 от 22.11. 2022 г. и заявление с вх. № 20 – 00 – 5333 от 06.12.2022 г. по регистъра на ТД на НАП – С. на оспорващата в частта срещу действия на публичен изпълнител в ТД на НАП – С., изразяващи се в образуване и обезпечаване на вземане по изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г., в частта за разноски, ведно с начислени лихви, както и извършването на действия по обезпечаване на вземането.

С жалбата се моли съдът да отмени обжалваното решение като незаконосъобразно, поради неспазване на установената форма, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби на ДОПК. Излагат се доводи, че неправилно публичният изпълнител е начислил лихва върху дълга на оспорващата за разноски в размер на 5 815, 27 лв. към Върховния касационен съд (ВКС) и Окръжен съд – Ловеч. Твърди се, че разноските, за които жалбоподателят е осъдена да плати на ОС – Ловеч и ВКС, не са в полза на държавата, нито общината, не са глоба или имуществена санкция, а са разноски в полза на ВКС и

ОС – Ловеч, които не са нито „държавата“, нито „общината“ и същите нямат характер на публично вземане, поради което не се дължат лихви върху това вземане. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. П., която поддържа жалбата, предлага да бъде уважена по изложените в нея доводи и претендира сторените съдебно – деловодни разноски по делото, съгласно представен списък.

Ответникът – директорът на ТД на НАП - С. редовно призован, се представлява от юрк. Н., която оспорва жалбата и предлага да не се уважава. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на търсеното адвокатско възнаграждение от оспорващата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От данните по делото се установява, че в В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №180561792/2018 г., срещу А. В. Т., по повод на Изпълнителен лист №17 от 06.06.2018г., издаден по НОХД №216/2015г. по описа на Окръжен съд- Ловеч, Наказателно отделение, по силата на който А. В. Т. е осъдена да заплати по сметката на Ловешки окръжен съд сумата от 6 445.49 /шест хиляди четиристотин четиридесет и пет лева и четиридесет и девет стотинки/ лева разноски по делото, както и сумата от 2 400 /две хиляди и четиристотин/ лева, Държавна такса върху уважения размер на гражданските искиове, както и сумата от 3 600 /три хиляди и шестстотин/ лева, представляващи държавна такса върху допълнително уважената част от гражданските искиове с решението на ВКС. Този изпълнителен лист е издаден в полза на бюджета на съдебната власт.

Видно от преписката, Изпълнителен лист от 06.06.2018 г. издаден по НОХД №216/2015 г. на Окръжен Съд-Л. е приет за събиране от ТД на НАП С., с вх. №94-А-995 от 22.11.2022 г.

По изпълнителното дело е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с И. №0180022-048-0197581/19.09.2018 г. Липсват данни това съобщение да е връчено на лицето.

По образуваното изпълнително дело са извършени последващи действия - издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С 190022 – 022 – 0007943 от 14.02.2019 г., с което е наложен запор на вземане от трето задължено лице „Порше Интер Ауто БГ“ ЕООД; с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С220022 – 022 – 0074280 от 26.10.2022 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки в банка „ДСК“ АД, „Централна Кооперативна банка“ АД и „Юробанк България“ АД за сума в размер на 18 260,76 лв., съответно и запорно съобщение от същата дата. Постановлението с изх. № 0220022 – 022 - 0074280 от 26.10.2022 г. е изпратено за връчване на деклариран електронен адрес на лицето, като няма данни за връчването му.

По повод на жалба с вх. №94-А-995 от 22.11.2022 г. по описа на ЦУ на НАП, с доводи, че вземането за разноски на ВКС и Окръжен съд-Ловеч не е публично вземане, ведно с начислените лихви в размер на 5 815.27 лева, до А. В. Т. е изпратено Уведомление по чл. 147, ал. 2 от ДОПК с изх. №20-00-5333#2/29.11.2022 г., с което на лицето е указано да отстрани констатирана в жалбата нередовност, а именно да посочи акт или действие, което обжалва, както и да направи конкретно искане обвързано със съответни актове. Уведомлението е връчено на деклариран електронен адрес на лицето на 30.11.2022г.

В срокът посочен в уведомлението, от А. В. Т. е подала заявление с вх. №20-00-5333/06.12.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., с което уточнява, че по образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. са начислени лихви в размер на 5 815.27 лева, върху вземане на ВКС и на Окръжен съд Ловеч и двете вземания са разноски по делото. Иска се отмяна на действията по образуване и обезпечаване на вземанията, в частта за разноските и начислените лихви в размер на 5 815.27 лева.

Ответникът в срока по чл. 26, ал. 2 от ДОПК е издал решение № ПИ – 462 от 20.12.202 г., с което е отхвърлил жалбата, адресирана до него като неоснователна.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в срока по чл. 268, ал.1 от ДОПК и е допустима, като подадена от надлежна страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 268, ал.1 от ДОПК и е мотивиран от правна и фактическа страна.

Съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Жалбата се подава в 7-дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи - от деня на съобщението.

В текста на чл. 162, ал.2 от ДОПК са изброени видовете публични вземания, но изброяването макар и изчерпателно, определя отделните публични вземания с техни общи признаци, при което и отделните хипотези се нуждаят от тълкуване. В точка 1 на посочената разпоредба, се изброяват като публични вземания, освен изброените данъци, акцизи, митни сборове и задължителни осигурителни вноски, и други вноски в бюджета; в т. 2 също се използва изразът други вноски; в т. 3 като публични се определят вземанията за държавни и общински такси, но не изчерпателно изброени, а такива, установени по основание със закон. Анализът на разпоредбата на чл. 162, ал.2 от ДОПК, показва, че законодателят изхожда от няколко критерия, за да определи едно вземане за публично.

На първо място, това е кредиторът по правоотношението. Във всички случаи това следва да бъде Държавата (различни държавни органи), община или ЕС. Вторият критерий е характерът на самото правоотношение, част от което е вземането. Прецизният прочит на отделните хипотези визириани в чл. 162, ал. 2 от ДОПК, налагат извод, че се касае за правоотношения едната страна, по които е Държавата, община или ЕС, и тези субекти действат като носители на властнически правомощия. Следователно правоотношението е свързано с упражняване на държавна власт, в тях частноправните субекти не са равнопоставени, а Държавата и общините участват не като субекти на частното право, а като публичноправни такива.

Процесното вземане в случая е такова, присъдено в полза на държавен орган (Окръжен съд-Ловеч), представляващо на второ място разноски по НОХД, извършени в хода на проведено наказателно производство, т.е. при осъществяване на държавната власт. Касае се за плащане, извършено от бюджета на съда, в който случай държавните органи, категорично действат в качеството си на субект на публичното

право. Самото вземане е установено с постановление по реда на НПК и влязъл в сила съдебен акт.

Тук е мястото да бъде посочено, че извършването на разходи за експертизи и други подобни в хода на съдебното производство за сметка на бюджета на съда, не е и не може да бъде квалифицирано като частно вземане, произтичащо от частноправни, граждански правоотношения, възникнали по повод възлагането и извършването на определени дейности срещу заплащане. Дейностите по осъществяването на правосъдието по дела от общ характер и в частност приобщаването на доказателства чрез извършване на експертизи за установяване по безспорен начин на правнорелевантните факти и на обективната истина не са частноправни взаимоотношения, нито пък гражданско правни такива. Те не са резултат от сделки по възлагането и изпълнението на определена услуга срещу заплащане, в какъвто смисъл е жалбата. Осъществяването на наказателната политика на държавата по дела от общ характер очевидно няма гражданскоправен характер, не са дейности между равноправни субекти и не представляват частно вземане на съдебните органи.

Противно на изложеното в жалбата, налице са следователно всички предпоставки за квалифициране на процесното вземане като публично такова на основание чл. 162, ал. 2, т. 6 ДОПК, според която норма за публични вземания се определят тези по влязъл в сила съдебен акт - присъда, решение, определение в полза на Държавата или общините.

Налага се извод, че публични на основание чл. 162, ал. 2, т. 6 ДОПК са не тези вземания, които са изброени и в останалите хипотези на чл. 162, ал. 2 ДОПК, а тези, по които вискател е Държавата, общините, установени и посочени са във влязъл в сила съдебен акт или в решение на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ и са свързани с осъществяване на властническите правоотношения на последно посочените публичноправни субекти. Очевидно е, че и това вземане по този конкретен изпълнителен лист отговаря на последно посочените изисквания, при което по отношение на него следва да се прилагат правилата регламентирани в ДОПК. Вземанията, изброени в предходните точки на чл. 162, ал. 2 ДОПК са публични именно на самостоятелни основания, а не на основание тяхното посочване и в ъв влязъл в сила съдебен акт.

От друга страна вземанията за лихви за просрочие върху публични вземания също са публични вземания по смисъла на чл. 162, ал.2, т. 9 от ДОПК.

Съгласно чл. 1 от Закон за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания - неплатените в сроковете за доброволно плащане, неудържаните или удържани, но невнесени в срок данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва. Вземането за лихви възниква от момента на изискуемостта на главното вземане и се погасява с погасяване на главното вземане. От момента на изискуемост на главното вземане длъжникът изпада в забава и дължи лихва като обезщетение за закъснялото изпълнение на задълженията, като лихви се дължат за всеки изминал ден след изпадане на длъжника в забава, до погасяването на главницата. Публичното вземане за лихви няма самостоятелен, а акцесорен характер, затова то подлежи на същия режим, който е установен за главното задължение.

С оглед на гореизложеното, обосновано, в съответствие и при правилно приложение на закона с публичният изпълнител е извършил действия по образуване и обезпечаване на публичните вземания по Изпълнителен лист №17 от 06.06.2018 г.,

издаден по НОХД №216/2015 г. на Окръжен съд- Ловеч.

За пълнота следва да се посочи, че Изпълнителният лист не може да се приравни на акт за установяване на публично вземане, защото тази функция в случая се изпълнява от съдебно решение (присъда), с което жалбоподателят е осъден да заплати съответните разноски. Именно решението представлява изпълнително основание и поражда изискуемостта на посочената сума. В чл. 209, ал 2, т. 6 от ДОПК изрично е посочено, че влезлите в сила решения, присъди и определения на съдилищата са актове, с които се установяват вземания и са изпълнителни основания.

Освен горното, съобщението за доброволно изпълнение представлява задължително уведомяване на длъжника преди започване на изпълнителните действия, целящо да го запознае с образуването на изпълнително производство и да му даде възможност да плати доброволно установеното с изпълнително основание задължение. Изпращането на съобщението е част от подготвителния етап на изпълнителното производство и осигурява последващото му развитие, тъй като същото не може да започне преди да е изтекъл срокът, даден на длъжника за погасяване на задължението му. В този смисъл, съобщението не е действие по принудителното изпълнение, а доказва, че изпълнителният орган е приложил разпоредбите на ДОПК, като е предприел всички действия за срочното погасяване на публичните задължения.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли, а оспореното решение на директора на ТД на НАП – С. да се потвърди като правилно и законосъобразно.

При този изход на спора следва да се уважи искането на процесуалния представител на ответника и да му се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. на основание §2 от ДР на ДОПК във връзка чл. 144 от АПК вр. чл. 37, ал.1 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал.2 от ДОПК, Административният съд – С. град, Трето отделение, 8 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. Т. срещу Решение № ПИ – 462 от 20.12.2022 г. на директора на ТД на НАП.

ОСЪЖДА А. В. Т., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТД на НАП С. сторените съдебно – деловодни разноски по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: